

ალუდა ქეთელაური
(ხევსურების ცხოვრებიდან)

1

მაცნე მოიდა შატილსა:
- ქისტებმა მოგვცეს ზიანი,
დაგვიწიოკეს მწყემსები,
ავნია, ავი-ზნიანნი.
ჯლუდა ქეთელაური
კაცია დავლათიანი,
საფისვნოს თავში დაჯდების,
სიტყვა მაუდის გზიანი:
ბევრს ქისტს მათრა მარჯვენა,
სცადა ფრანგული ფხიანი.
ცუდას რად უნდა მტერობა,
კარგია მუდამ მტრიანი!
ქისტებს წაუსხამ ცხენები,
ალუდაისიც ფთიანი.
გუმან აქვ, გადაავლიონ
არხოტის თავი მთიანი,
გადაბერტყინონ ნალითა
ქუჩი მთებისა ცვრიანი.
ეს რო ალუდამ გაიგო,
თოფს დაუპირა ტალიო:
აისხა იარაღები,
გააფხავიდის ხმალიო:
გაუშინჯიდის ვადანი,
ხმალს არ მაუტყდეს ტარიო.
ცისკრის ხანია, მტერს მისდევს
კლდის შავარდენი ჩქარიო.
გათენებისას ჭიუხში
შურთხმა დარეკა ზარიო,

მალღებს-კი სძინავ თეოზე,
ჯერ არ გაშლილა ცხვარიო.
მალე შააგდო ალუდამ
ქისტების ნავალს თვალიო.
მარჯვედვე გადაეწია,
თოფმა გაიღო ჩქამიო:
ერთს ქურდ-კანტალას ღილღველსა
ცუდი დაუდგა წამიო:
გადავარდება ცხენზეით,
ყელ-თავქვე ეკიდებისა:
ნატყვიარი სჭირს ბეჭის თავს,
ზედ ცეცხლი ეკიდებისა:

ამხანიგ-მოკლულ ღილღველი
ჩახმახსა ეზიდებისა.
გამასტყვრა მუცალის თოფი, -
კლდის პირი დაიშლებოდა, .
ნამოძი ტყვიის ალუდას
კალთაში ჩაეშლებოდა.
- არა გჭირსაა, რჯულ-ძაღლო?! -
მუცალი ეუბნებოდა.
- ნუ გგონავ, მჭირდეს, რჯულ-ძაღლო
ყმასა გუდანის ჯვრისასა.
ხმა ალუდაის თოფისა
ჭეხასა ჰგვანდა ცისასა.
-არ მოგხვდაუა, რჯულ-ძაღლო?-
ისევ ეძახის იმასა.
- მუცალს არა სჭირს, რჯულ-ძაღლო,
ნამტვრევს მაშლიდა კლდისასა...
- ოჰო, ქუდ გაუხვრეტია,
წვერებსა სტუსავს თმისასა.
- მაღლა დაგიცდა, ბეჩავო,
კენჩხას არა სჭირს ძვლისასა.
გამოსტყვრა მუცალის თოფი,
ტყვია ჩქამს იზამს მქისესა,
გაუტეხს ქეთელაურსა
საპირის-წამლეს რქისასა.
- არც ახლა გჭირსა, რჯულ-ძაღლო?!
ზედაც დაჰვედრებს იმასა.

- არა სჭირს, არა, რჯულ-ძაღლო,
ყმასა გუდანის ჯვრისასა,
გამმარჯვედ ჯვარი დაჰყვების,
ძალს შახხვეწებს ღვთისასა.
გულს არ ჰხვდა, ნუ გეგონების,
ამტვრევდა წამლის ქისასა.
რაკი სრევაზე მიდგება,
ჯავრს არც მე შავჭამ მტრისასა.
შატილიონის ნასროლი
ქისტს უმტვრევს გულის ფიცარსა.
- არც ახლა გჭირსა, რჯულ-ძაღლო?! -
შამაუჭყვივლებს ქისტასა.
- გულში მჭირს, გულში, რჯულ-

ძაღლო,

ვაჰ ცდასა მუცალისასა!
ძმაც ხო მამიკალ, მეც მამკალ,
რა ვუთხრა მაღლსა ღვთისასა?

მუცალს არ სწადის სიკვდილი,
ფერს არა ჰკარგავს მგლისასა,
მაჰგლეჯს, დაიფევს წყლულშია
წვანეს ბალახსა მთისასა.

ერთიც ესროლა ალუდას,
ხანს არა ჰკარგავს მგლისასა

თოფიც ალუდას გაუგდო.

ერთს კიდევ ეტყვის სიტყვასა:

- ეხლა შენ იყოს, რჯულ-ძაღლო,
ხელს არ ჩავარდქს სხვისასა.

სიტყვა გაუშრა პირზედა,
დაბლა გაერთხა მიწასა.

ალუდას თოფი აო უნდა,

ატირდა როგორც ქალიო:

არ აჰყრის იარაღებსა,

არ ეხარბება თვალიო.

თავით დაუდჰა ხანჯარი,

ზედ ეკრა სპილოს ძვალიო,

გულზედ ძეგლიგი დაადვა,

მკლავზედ ფრანგული ხმალიო.

ა - ი

მარჯვენას არ სჭრის მუცალსა,

იტყოდა: ცოდვა არიო:

ვაჟკაცო, ჩემგან მოკლულლო,

ღმერთმა გაცხონოს მკვდარიო.

მკლავზედაც გებას მარჯვენა,

შენზედ ალალი არიო,

შენ ხელ შენს გულზედ დამიწდეს

ნუმც ხარობს ქავის კარიო

კარგი გყოლია გამდელო,

ღმერთმ გიდღეგრძელოს გვარიო!

სიგძივ გაჰხურა ნაბადი,

ზედ გადაადვა ფარიო.

"

II

მზემ აიწია ცაზედა,

ნისლებმ დაწირეს ხევები:

მისჯარებიან ცის კიდეს

კავკასიონის დევები. ას

აშლილან სანადიროდა

ქორებ, ფრინველთა მლევლები:

სოვნნი არწივებს მასდევენ,

მუქთად ჭამისთვის მხლებლები.
ჯიხვნი მაებნენ მყინვარსა,
 მადლი რქათ ადგა ღვთისაო.
ხევი-ხევ შამოყრანტალებს
ყორანი ავის ხმისაო:
 "მამკვდარა ქისტი მუცალი,
 თვალნ უნდა ვსჭამნე ყმისაო,
გულ-ღვიძლი ამოვარიდო,
კალთა დავხურო მხრისაო".
შატილს ჯერ არ ჩასწდომია
შუქი შუადღის მზისაო,
არ ჩაუშვებენ ჩამსვლელსა,
 ცა ახურია კლდისაო.
 ყმა მოიდოდა გორი-გორ,
 არ ეწონება თავია:
პირს დასწოლია ნისლები,
გულით ნადენი, შავია.
ტახტაზე დაუკიდებავ

მუცალის ძმისა მკლავია,
ვერცხლით მორთული ბაზალა, -
ეგ ხოროსნული ხმალია.
მეება ჭიუხიანსა,
სადაც იმედას ქავია,
ზაფხულს თოფის ხმას იყურებს,
ზამთარ ჩამუდის ზვავია. ,
ბევრჯელ მაასწრო დელგმამა,
ჰყეფდა ყორანი შავია.
დაჰვამფალებდა თავზედა
გაუმადლარი სვავია,
ვერვინ მაჰრივა იღბალი,
ვერავინ უყვა ავია.
ურჯულოს ხელებსავ ადნობს
ზედ მზის სხივები მწვავია.
გველმა ვერ გასჭრა ლიბოი,
დღესაც ცოცხალი არია.
ზოგჯერ ავდარი დადგება,
ზოგჯერ მზე ბრწყინავს, დარია.
რა უყვათ, ბევრი უნახავ .
ულვაშ-აშლილი მკვდარია!
ბევრჯელ წასულა საჭალოდ
დახოცილთ სისხლის ღვარია:
შაულებია წითლადა
ავი არდოტის წყალია.

ვისაც მტერობა მასწყურდეს,
გააღოს სახლის კარია,
სისხლ დაიგუბოს კერაში,
თვითანაც შიგვე მდგარია.
ღვინოდაც იმას დაჰლევედეს,
პურადაც მოსახმარია.
პირჯვარი დაიწეროდეს,
მითამ საყდარში არია.
სისხლშია ჰქონდეს ქორწილი"
იქ დაიწეროს ჯვარია,
დაიპატიჟოს სტუმრები,
დაამწკრიოდეს ჯარია"

სისხლში დაიგოს ლოგინი,
გვერდს დაიწვინოს ცალოა
ბევრი იკოლოს შვილები,
ბევრი ვაჟი და ქალია:
იქვე საფლაგი გათსაროს,
იქ დაიმარხოს მკვდარია.
შენ რო სხვა მაჰკლა, შენც მოგვეკლენ-
მკვლელს არ შაარჩენს გვარია.
შატილს გადმოდგა ბანებზედ
სევსურთ ქალი ლა რძალია,
გამეეგებნენ ალუდას
ძმა, ძმისწულები სამნია
ბევრს უნდა ამბის გაგება,
ბევრნი მოკიდნენ სხვანია.
მიულოციან ალუდას:
-სახელიანიმც ხარია!
ბებერი ჰკითხავს უ?იშა
ალუდას ამბავს ცლისასა.
.უამბობს ქეთელაური
ამბავს ღილღველის მვლისასა:
"აქით წასულმა, უშიშავ,
კვალი შავაჭერ მთისასა,
მოკლედავ გადავეწივე.
ნავალ დავატყვე ქვიშასა.
ორნ იყენენ, თოფი ვიხმარე,
წვერს ვერ ვუწვდენდი ხმლისასა.
იმ ცხონებულსა მუცალსა,
რკინა სდებიყო გულადა!
- რას ამბობ? ქისტის დონება
არ დაწერილა რჯულადა.
- მით ვაქებ ვაჟკაცობასა,

არ იყიდება ფულადა.
სამ მე ვესროლე. სამ - იმან,
მესამით დავასრულია.
მკერდზე ნაკრავმა ტყვიამა
გაუნაძობა გულია.
ნატყვიარს ბრძამით იდევდა,
ისრე დალია სულია.
სულს არ აცლიდა ამოსვლას,
კიდევ მიხსენა რჯულია.

ჩვენ ვიტყვით, კაცნი ჩვენა ვართ
მარტოთ ჩვენ გვზდიან დედახი:
ჩვენა ვსცხონდებით, ურჯულოთ
კუპრში მიელის ქშენანი.
ამის თქმით ვწარა-მარაობთ,
ლთიშვილთ უკეთეს იციან.
ყველანი მართალს ამბობენ
განა, ვინაცა ჰფიციან?!

ვერ გავიმეტე მუცალი
მარჯვენის მოსაჭრელადა,
გული გამიწყრა, არა ჰქნა,
რაც საქნელია ძნელადა:

"დაე დააკლდეს სახელსა,
მე გირჩევივარ მრჩევლადა"

ხევსურთა ახალ-უხლები
გადაიქციან ტყემლადა,
ავად შაჰხედნეს ალუდას,
შაუძრახნიან ხმელადა:

"მოკვდი, სიკვდილი გირჩევნავ,
რა ხარ სიცრუის მთქმელადა:

აიხსენ გველის-პირული,
დიაცთ გადუგდე ცივილადა:

ფარი - ქსლის ჩასაბეჭავად,
ხირიმ - გაუდვან გარადა:

დამბაჩა გამოადგებისთ
საბრუნლად, თითისტარადა!

გამოჰქცევიხარ ქისტიშვილს,
გადუქცევიხარ ქალადა.

მაჰკნლ, მარჯვენა არ მასჭერ,
უკვენ მისდევდი მა რადა?!" -

ზურგი აქციეს ალუდას
პირითა ჯავრიანითა:

თავ-თავის სახლებს მიჰმართეს
ჭერხოთით კარიანითა.

გაწირეს ქეთელაური
გულითა ნარიანითა,
სახელსა ალუდაისას
იმახდენ ბრალიანითა,

შატილს მინდიაც მოიდა
ზერდაგით რვალიანითა,
წელზე ნარტყამის ფრანგულით,
მკლავითა ფარიანითა,
თორმეტის ქისტის მამკლავი
შუბითა ტარიანითა.
ირემს ჰგავ მინდის წითლაი 1
შუბლითა მთვარიანითა.
ალუდას აუგს ეტყოდენ
სიტყვითა შხამიანითა.
იწყინა, შუბლი დაკეცა
ნაოჭით ზარიანითა.
- ნუ იტყვით ვაჟკაცის აუგს
ენითა ქარიანითა.
ადვილად მტერი მოგიკვდესთ,
ადვილ გავიბო ძართალი.
ბევრ დაღონება არ გვინდა,
ერთი დღის მეყოს საგძალი,
გზა-კვალი არ ამერევა,
ყოველ მხრივ ვიცი სავალი,
დღესავ მოგივათ მინდია,
მანამ დაბრძანდეს მრავალი.
ქუსლი ჰკრა, წითლა გამალდა,
ნიავექარივით მავალი.

III

დაბნელდა, წყალნი ტირიან,
კალთა გვეხურვის ღამისა:
დროა ვარსკვლავთა ჟივჟივის,
მცვრევა ბალახზედ ნამისა,
მკვდართ სულთ საფლავით გამოსვლის.
დრო მათ სიმღერის წყნარისა.
დეენი გამოვლენ კლდიდამა,
ხევ-ხუვში ეხეტებიან.
ყველამ ივახშმა და ახლა
საძილედ ემზადებიან.

- პურ მიირთვიო, - ალუდას
და-დედან ეხვეწებთან.
- მე პურ არ მინდა, დედაო,
გული შამეკრა რადამე,
წუხელ ცუდ სიზმრები ვსინჯე,
რიგში ვიყოდი სადამე.
წინ გვედვა მიცვალეზული,
ხევსურნ შაწყენის ისხდენა.
სალაშქროდ დამზადებულნი,
ზოგნი კარებზე იდგენა.
მენაც იქ ვიყავ, ვტიროდი,
როგორც წესია კაცისა.
გუმანი მქონდბ სალაშქროდ, -
ხანიც მოვიდა წასვლისა.
ერთს წამს ხელ ვინამ დამტაცა,
ტარი ჩამიდვა ხანჯრისა.
შავხედენ, მუცალი იყო,
ტანთ ეცვა ჯაჭვი რვალისა,
გულზე ემჩნია ნიშანი
მე-დ იმის ბრძოლის წამისა,
ეფინა ნატყვიარშია
ლეგა საფევი ბრძამისა,
კლდედ იდგა, გაუტეხლადა,
ცრემლ არ ჩამოსდის თვალისა.
ს,მინდა სიკვდილი, არ ვკვდები,
მამკალო, მითხრა ხვეწნითა.
თქვენ დაგრჩეს წუთისოფელი,
მე-კი წავიდე ქვეყნითა,
დაძელით, ხევსურთ შვილებო,
ლაშქრობით, ხმლების ქნევითა"
დავჯე, ჯამ ვინამ დამიდგა,
კაცის ხორც იყო წვნიანი,
ვსჭამდი, მზარავდა თუმცა-ღა
კაცის ხელ-ფეხი ძვლიანი.
რასა ვსჩადიო, ვსჯავრობდი,
უმსგავსი, შაჩვენებული.
"ჭამეო, რამამ მიძახა, "
ნუ ჰხდები გამტერებული:

კიდევ მიმირთვით ალუდას
წვენ ხორცი გაცხელებული".
მიმატეს კაცის ულვაშით
წვენ-ხორცი შანელებული...
სიზმართ დამტანჯეს, იმით ვარ

გუსება-აღელვებული.

IV

თენდება, მთის წვერნ დაწითდენ,
ნისლნი აგროვდენ მთეპზედა.

დგება, იღვიძებს სოფელი,
მგზავრი მიდ-მოდის გზებზედა-
სოვნი სამგზავროს წავიდენ,
მთა-ბარს მავლეს თვალია:
რამდენს ფრაა-ფრაში არიან,
ცას ვერ გაავლეს კვალია!
ვინ მოდის წითლის ციენითა,
გამაიარა წყალია?

- მოხველ მშვიდობით! - მინდიას
ხევსურთა შაუძრახნიან. -

რა მაიტანი ამბავი? -

შორითვე დაუძახიან.

- ახლებო, სისხლი გიფუისთ,
სჭრითა და ჰკერავთ გულითა,
გულს აორევენებთ გონებას,
თავს აჭრეინებთ ცულითა,
ადვილ ვერ იცნობთ ვაჟკაცსა
მის ვაჟკაცურის რჯულითა!
ერთურთს ნუ დააჩაგვრინებთ,
გული-დ გონება ძმანია.

მართალი არი ალუდა,
თავს არ დამექცნენ ცანია!
თუ არა გჯერათ, ქისტისა,
აი, მოჭრილი მკლავია.

ენა ქარქაში გეჭიროსთ,
ადვილ ნუ იტყვით სიტყვასა,
ადვილ ნუ იტყვით ვაჟკაცზე,
არა ვარგაო, იმასა!

ხელი ალუდას მიაართვის:

- წაილ, მიაკარ ქავადა!
- თქ ხელის მოჭრა მდომიყო,
გან ვერ მოვსჭრიდი თავადა? "
ვერ გიქნავ კარგად, მინდიავ,
საქმე მოგირთავ ავადაც
რაად მისდარის, ვერ მიხმლობს,
არ გამოდგება ფარადა:
მთაში წავილო, არ მითიბს,
არც მარგებს თივის კავ.და.."4
წაილე, თუ გწამ უფალი, "

ნულარ მაჩვენებ თვალითა.
კაის ყმის მარჯვენა არი,
გული მეწვება ბრალითა.
რაად სწყრებიან სევსურნი,
რადა ტყვრებიან ჯავრითა?!
მტერს მოვკლავ, კიდევ არ მოვსჭრ-
მარჯვენას მაგათ ჯაბრითა!
"წესი არ არის მტრის მოკვლა,
თუ ხელ არ მასჭერ დანითა".
ვაი ეგეთას სამართალს,
მონათლულს ცოდვა-ბრალითა.

V

ჟამი მოვიდა საუფლო.
ხალხი ხალობას დიოდა:
უნდა აცნობონ ბატონსა
ვასაც-კი რამა სტკიოდა.
მოქუჩდა ქალი და კაცი
სახვეწრით ცხვრით და ხარითა:
მართმევედიან ბატონსა
სახვეწარს ბეღლის კარითა.
ეს ვინ-ლა მოდგა, ნისლივით,
თითბრით ნაზიკის ხმალითა?
ხევის ბერს ამღევს ბოზვერსა,
დადგა დახრილის თავითა.
- ვის ამწყალობნებ, ალუდაჯ
ამა კურატით შავითა? -
ჰკითხავს ალუდას ხუცესი

გადაწეულის მკლავითა.
დიდია ჩვენი ბატონი -
გუდანის ჯვარი თავითა,
საყმონიც ძლიერნი ჰყვანან,
ღვთითა და ღვთისა ძალითა.
კარგი ყმა უყვარს ბატონსა,
წყალობა ემეტებისა:
ვაჟკაცნი იმედიანნი
ჩვენს ბატონს ებედებისა.
მითხარ სახელი, ვის სწირავ,
იმასამც შაეწირება.
ხანჯარს აიძრობს, დიდეზის
სათქმელად დაედირება.
- ეგ სამხვეწროა, ბერდიავ,
ძოდან მოკლულის ქისტისა.

მუცალს ეტყოდენ სახელად,
მაუნათლავის შვილისა.
კარგადაც დამიწყალობნე,
გამიმეტებავ მისთვისა,
როგორც უნდომლად მოკლულის
თავის ლამაზის ძმისთვისა.
- გაურჯულებულს არჯულებ,
შენ ეგ არ შაგიხდებისა,
ქისტისად საკლავის დაკვლა
კარგად არ მოგიხდებისა.
მამით არ მოდის ანდერძი,
პაპით და პაპის-პაპითა,
გონთ მოდი, ქრისტიანი ხარ,
ურჯულოვდები მაგითა:
ემშაკს ნუ მისდევ... ეგ სიტყვა
როგორ ამოგცდა ბაგითა?!
რამდენ სხვა მაჰკალ, შენს ქავზე
ხელებ ჯღრდესავით ჰკიდია.
ზოგი ლეკისა, სხვა ქისტის,
მარჯვენების ხიდია:
ციკანიც არვის დაუკალ,
განდამც კურატი დიდია.
როგორ ვახვეწო უფალსა
ძალლი, ძალლების ჯიშისა,

მანამ სჯობს, ცანი დამექცნენ,
ზურგი გამისკდეს მიწისა,
ან თუ ზღვამ დამნთქას უძირომ,
სადილი ვსჭამო ქვიშისა!
ფერი ედება ბერდიას,
ფერი სხვა-რიგის შიშისა.
- ზღვენსა ნუ გამიმსუბუქებ,
ძალლი თუ გწყალობს ღვთისაო,
ყმა ვარ მეც გუდანის ჯვრისა,
ხევსური თქვენის წყლისაო,
მითომ ერთნი ვართ, ბერდიავ,
მცხოვრებნი ერთის მთისაო.
ტყუილად სცდები, ალუდავ,
ტპუილად იცვეთ აიოსაო.
რგაჯავრდა ქეთელაური,
ფერი დაიდვა მგლისაო:
ხგლი დაიკრა ფრანგულსა,
შუქი ამოხდა მზისაო
უქნივა მოზვერს ქედზედა,

თავი მიგორავს ძირსაო..
თან შახევეწა ბატონსა,
ნუ შამიცოდებ შვილსაო,
აღლადა ჰქონდეს მუცალსა,
მაგ მოუნათლავ გმირსაო.
ბერდია ჯაგარაშლილი
ხალხისვე იზამს პირსაო.
ჯ5- გაგონილაა, - იძახდა,-
ასრე აგდება რჯულისა:
საკლავს თვითონ ჰკლავს ალუდა,
მამხსენე ქისტის სულის
ხალხო, მინდარის გავიგი
პასუხი თქვენის გულისა.
დაჯარდით, ხევსურთ შვილებო,
ყველანი - დიდნი, მცირენი,
სამართალი ვჰნათ, ვუმტვრიოთ
ალუდას სახლის დირენი
ნუ დაინანებთ, ექმნენით
ცოლ-შვილის ამატირენი.
მოკვეთილ იყოს, სხვა ქვეყნის

ცა-ღრუბლის შანამზირები.
წადით, უმტვრიეთ შავ-ბნელსა
სახლისა. ციხის კარები.
ცეცხლი მიეცით სამწოვარს, -
ცასა სწვდოდეს ალები,
სათემოდ გამოირეკეთ
ცხვარი, ნროხა და ხარები.
შატელს ცოლ-შვილი უტირიათ,
გუდანს - შინშნი და ქალები;
ჰრისხამდეს ჩვენი ბატონი,
არ არის შესაბრალები.
ამის გამგონი მინდას
მაუწყლიანდის თვალები,
ვეღარასა ჰშველს ალუდას,
გულზე გადიწყვის მკლავები,
შასმულეტმ ხევსურთ შვილებმა
მაიმარჯვიან ფარები,
უნდა სცან ქეთელაურსა,
კაპასად ჟღერენ რვალები.
ჯარად დ.მსხდართა ხევსურთა "
თავზედ წაადგა ბალები,
ერთს ხელში დაუჭერია
მარჯვენის ნახრაე ძვალები.

- ვაჟნო, ვინდომებ თქვენთვისა
წყალისას ბატონისასა,
საკარგემო დამალეინეთ,
მოგიტანთ ხელსა მტრისასა.
ყორანს მიჰქონდა ბრჯღალითა,
ყურეს უმარჯვდა კლდისასა.
იმ დროსა ვსტყორცნე ისარი
ლალად მიმავალს ცისასა:
მართალ გამოდგა ნასრევი,
ყორანს უვლიდა ფრთისასა:
კლანჭით გაუშვა ნადავლი,
გადმეესრია მიწასა.
- მუცალის მარჯვენა არი,
მიზეზი ხევსურთ რჩევისა, -
წყრომით იტყოდა მინდია, -
მიზეზი იმათ წყევისა:

მე მივუტანე ალუდას,
ფერი დავადევ წყენისა:
რო არ მიიღო ალუდამ,
სიღრმე ვაჩვენე ხევისა.
- წაიღეთ, - ამბობს ბერდია, -
ტოტი ურჯულოს ძაღლისა,
არა ვართ ხევსუათ შვილეთა
ყმანი ეშმაკის, ალისა.
ძაღლს მიუგდიან საჭმელად
ხელი მუცალის მკლავისა.
პირი არ ახლო ქოფაკმა,
მორთო ღმუილი ბრალისა.
ხევის ბერ იტყვის ბერდია:
- ხევსურნო, ნახეთ თვალითა:
ძაღლი ძაღლის ძვალს არ სტეხსო,
თქმულია იმავეთა.
ქისტის მარჯვენას ბაღლები
დაბლა ათრევენ კავითა.

V

თოვლი სთოვს, ქარი ბობოქრობს
ყელებ შაკრულა მთებისა:
ჩამოდის ხევად ზოვები,
ჩამონასხლეტნი კლდეებისა.
გაუბამ ყინულს ლურჯადა
უბე -კალთები წყლებისა,

მიუნაქრია ერთიან
ვიწრო სავალთ გზებისა.
ვის მასწყენია სიცოცხლე,
გზას ის ვინ გაუდგებისა?
წინ მიდის მგზავრი, მიჰკვალავს,
ხუთიღ უკვენა ჰყვებისა.
სიმშლით შაწუხებული
" მთას ღმუის ჯოგ". მგლებისა.
"კარგს ნურას ჰნახავთ, ხევსურნო,"
ერთი დიაცი სწყრებისა.
"ავაჰმე, ჩვენო სახ-კარო,
ქვა-ქვაზე აღარ დგებო,

ციხეზე, ჭერხოს ბოძებზე
ეხლა ყოვები სხდებო".
დედა ეტყოდა ალუდას:
- შვილო, იარე ნელაო,
შენთან ვერ გავძლებთ ვერც მენა,
ვერც შენი ცოლი ლელაო,
ბაღლები აგვიბოჟირდა,
ხელ-ფეხ დაგვიზრა ძნელაო.
ვაჰმე, რა უგზოდ დავდივართ,
ვაჰმე, როგორა ბნელაო!
ნეტავ არ დასჭირდებაა
ხევსურთა შენი შველაო?!

ვის რა წყალ-ჰალა გვისტუმრებს,
სად რა-რა დავილევითა?
უბინო უსახ-კარონი
სხვაკანაც დავიწყევითა.
ვეღარ მიუვალთ ჩვენს სახ-კარს,
გაღმა შატილის ხევითა.
თავის მიწა-წყლის გაწირვა
ძნელი ყოფილა მეტადა:
მამაკვდავს დავფერებივარ,
გონი გამხდია რეტადა.
მუხლებ არ მამდევს, გულშია
ბნელი ჩამიდგა სვეტადა.
ვაჰ, მამა-პაპის საფლავნო,
კლდენო, დამდგარნო მწვეტადა!
ჯავრობით ეტყვის ალუდა:
დიაცნო, ნუ ხართ ყბედადა,
მოდით, მამყევით, ვიდინოთ,
ღმერთმ ეს გვარგუნა ბედადა,
ჯვარს არ აწყინოთ, თემს ნუ სწყევთ,

ნუ გადიქცევით ცეტადა!
ერთხელ მაუნდა ალუდას,
ერთხელ მობრუნვა თავისა:
"მშვიდობით, საჯიხვეებო,
გამახარელნო თვალისა!
მშვიდობით, ჩემო სახ-კარო,
გულში ამშლელო ბრალისა!

მშვიდობით," ჩვენო ბატონო,
ყმათად მიმცემო ძალისა!"
გაწირეს მგზავრთა სამუდმოდ
წყალი და მიწა თავისა.
შტერად დამდგარან მთის წვერნი,
ისმის ხვივილი ქარისა.
გადვიდნენ, ქედი გადავლეს,
თხრილი ადარ ჩანს კვალისა.
ერთი მაისმა შორითა
მწარე ქვითინი ქალისა.